

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐγκυριζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 120. Ἐξά- μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879	Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἔλλ' αἱ συνδρο- μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αἰουδαίου μηνός.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ, Αἰθίοπιοι φρόσιμα διατιμ. 50- Ἀμερικτικὴ Δολλάρια 3.— Ἀγγλίαι καὶ ἄλλων ἐν γέ- νει τῶν ἄλλων Κρατῶν ἀλλήλινια 10. Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως	ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΑΘΗΜΗ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδὸς Ἐυριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος	Ἀθήναι, 13 Ἀπριλίου 1940	Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 20

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μόλις ὁ κύριος Χάρισσον εἶδε τὸν πύθηκο, τόσο ἐνθουσιάσθηκε, πού χω-
ρίς νὰ ρωτήσῃ πόσο ζητούσαν τὰ
παιδιά, προσέφερε ἀπὸ μόνος του δέκα
ἀγγλικὰς λίρες πού ἰσοδυναμοῦσαν
σχεδὸν μὲ τριακόσια φράγκα δηλαδὴ
τὸ τριπλάσι ἀπὸ ἐκεῖνα πού πε-
ρίμενε ὁ κύριος Περικλῆς.

Ἡ στιγμή τοῦ ἀποχωρι-
σμοῦ ἦταν πολὺ σκληρῆ.
Τὰ παιδιὰ πῆραν τὸν Κί-
τσο στὴν ἀγκαλιὰ τους καὶ
τοῦ φιθύριζαν λόγια εἰς
ἀγάπη. Τὸ καλὸ ζῶο φαινό-
ταν κι' ἐκεῖνο μελαγχολικὸ
ὡς νὰ καταλάβαινε πὺς
θάλλαζε κύριον. Ὅλη ὥρα
ἔριχνε λυπητερὰς ματιὰς
στοὺς μικροὺς. Αὐτὸ ἔμοι-
ζεν βέβαιον, γιὰ τὸ ὅτι
δὲν βίασθηκε πολὺ, γιὰ τὸ ὅτι
λίγη ὥρα πηδοῦσε χαρούμε-
νος γύρω ἀπὸ τὸν νέο του
ἀφέντη.

Καλὰ πού ὁ Μιχαλάκης
ἦταν ἀκόμη μικρὸς, μόλις
ἑννέα χρόνων καὶ δὲν ἔβαζε
μὲ τὸ νοῦ του πὺς ὑπάρ-
χουν ζῶα ἀχάριστα ἔπως
καὶ ἄνθρωποι ἀχάριστοι καὶ
γι' αὐτὸ οὔτε κατάλαβε τί-
ποτε ἀπὸ τὸ φέροισι τοῦ
Κίτσου. Ἰσα, ἰσα πού εἶχε
ἐντελῶς ἄλλη ἰδέα: «Ὁ
καθήμενος ὁ Κίτσος ἔλεγε,
τὴν ὥρα πού χωριστήκαμε
μοδγνεψε σὰν νὰθελε νὰ
μοῦ πῆ πὺς δὲν θὰ με ξεχά-
σῃ. Ναὶ ὁ Κίτσος εἶναι κα-
λὸς καὶ θὰ με θυμάται».

Ἀλλὰ καὶ ὁ Γιάννης ἦ-
ταν πολὺ εὐχαριστημένος
πού εἶχε δέκα λίρες στὴν
τσέπη του· αὐτὸς ἤθελε μάλ-
ιστα νὰ φύγουν ἀμέσως μὲ

τὸ πρῶτο τραῖνο. Τοῦ κάκου δ' ἔκ. Περι-
κλῆς προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ
λέγοντάς του ὅτι κι' ἀμέσως ἂν ἐφευγαῖν
δὲν θὰ κέρδιζαν καιρὸ, γιὰ τὸ ὅτι
καὶ νᾶναι θ' ἀναγκάζονταν νὰ διακό-
ψουν κάπου τὸ ταξεῖδι τους γιὰ νὰ
κοιμηθοῦν μιά καὶ ὁ σιδηρόδρομος
δὲν ταξίδευε τὴν νύχτα. «Παρὰ νὰ
μείνετε λοιπὸν σὲ κανένα σταθμὸ», τοὺς
ἔλεγε, «καλύτερα νὰ περάσετε καὶ ἀ-
πόψε ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσετε αὔριον

πρῶτ', πρωτ'». Μὰ ὁ Γιάννης δὲν πει-
θόταν μὲ κανένα τρόπο καὶ θάφευ-
γαν ἀμέσως ἂν δὲν τὸν ἐμπόδιζε ἡ
κυρὰ Ποτελοῦ.

Ἡ καλὴ αὐτὴ γυναῖκα τόσο εἶχε
ἀγαπήσει τὰ τρία ὄρφανὰ πού τὰ
θεωροῦσε σὰν παιδιὰ τῆς. Ἄν πήγα-
ναν τοῦλάχιστον στὸ Βουφαρῖκ ἢ στὸ
Βλιδάχ θὰ ἦταν εὐκολο νὰ τὰ βλέπω
γιὰ τὸ ὅτι οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο ἐπε-
φταν μακριὰ.

«Σὰς ἐφέραμε τὸν πύθηκο» (Σελ. 165 στ. γ')

Ἡ κυρὰ Ποτελοῦ μάλι-
στα πειράχθηκε πολὺ ὅταν
ὁ Γιάννης ζήτησε τὸν λογα-
ριασμὸ γιὰ τὴν πληρωσῆ.

— Νὰ μὴ μοῦ ξαναπῆς
τέτοιο λόγο, φώναξε. Κράτη-
σε τὰ χρηματάκια σου, Γιάν-
νη μου, κι' ἐγὼ δὲν θέλω
τίποτα.

— Μὰ, κυρὰ Ποτελοῦ, ἔ-
χομε δέκα λίρες καὶ δὲν μᾶς
χρειαζόνται περισσότερες ἀ-
πὸ τέσσερις. Τὰ χρήματά
μας λοιπὸν μᾶς φθάνουν καὶ
μᾶς παραφθάνουν. Δὲν εἶ-
ναι ἀλήθεια, κύριε Περικλῆ,
πὺς μᾶς φθάνουν τέσσερις
λίρες;

— Ἔλα δά! εἶπε ἡ κυρὰ
Ποτελοῦ, ποτὲ σου νὰ μὴ
λές πὺς ἔχεις πολλὰ χρή-
ματα. Μὰ τὸ καλὸ πού σου
θέλω. Γιὰ τὸ ὅτι θὰ ἰδῆς, Γιαννά-
κη μου, πόσο γλήγαρο θὰ
σοῦ φύγουν ἀπ' τὰ χερά-
κια σου. Κι' ἔπειτα δὲν
μοῦ χρωστᾶς τίποτα. Μήπως
δὲν μοῦ κάνατε θελήματα;
ἔπως εἶχαμε συμφωνήσει;
Τὸ λοιπὸν εἶμαστε ἰσα κι' ἴ-
σα. Νᾶχης, παιδί μου, τὸ
νοῦ σου στὸ σιδηρόδρομο·
νὰ φοβάσαι μάλιστα τοὺς
ἄραπάδες. Ἄκουσε, παιδί
μου;

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρὰ
Ποτελοῦ, μείνετε ἡσυχῆ καὶ

θα προσέχω πολύ, είπε ο Γιαννάκης. — Κοίταξε, παιδιά μου, μόλις φθάσετε στο Τλέμκεν να μου γράψετε να μάθω το καλό σας κατεύθετο.

Ο Γιάννης της το όπισσέθηκε και την ευχαρίστησε θερμά που περιποιήθηκε κι' αυτόν και τ' αδέρφια του σαν πραγματική μητέρα.

Αλλά να πούμε την αλήθεια η κυρά Ποτελοού δεν λυπόταν μόνο που έφευγαν τα παιδιά αλλά και γιατί είχαν και τον αγαπημένο της Κοκκό. Τον είχε μια συντροφιά και διασκεδάζε μαζί του.

Όταν ο Γιάννης και τ' αδέρφια του βγαίνουν έξω, επαιρναν τον Άλη κοντά τους αφήνοντες τον Κοκκό στο ξενοδοχείο. Η κυρά Ποτελοού του είχε κάνει μια μικρή φωλιά σε μια γωνιά της κουζίνας ώσπου να τον μεζέδεσ από το πρωί ως το βράδυ. Τον είχε μάλιστα σε τέτοια όπληψη, ώστε κάθε φορά που ήθελε να ετοιμάσει ένα έκλεκτο φαί η ένα νόστιμο γλύκισμα, ρωτούσε τον Κοκκό.

— Τι λές και σύ, Κοκκό μου; να το ψήσω έτσι το φαγητό, να το ψήσω έτσι το γλύκισμα; Τι λές και σύ, Κοκκό μου!

— Ναι, ναι! Έτσι, έτσι! Έτσι ή κυρά Ποτελοού λυπήθηκε κατάκαρδα όταν έμαθε πως θάφευγε κι' ο Κοκκός μαζί με τα παιδιά και δεν μπόρεσε να κοιμηθώ βλη την νύχτα.

Και ο Γιάννης δεν έκλεισε κι' αυτός μάτι, αλλά για άλλον λόγο. Φασότανε μήπως δεν προφθάσουν το τραίνο. Μόλο που ο σιδηρόδρομος έφευγε στις έξη, αυτός σηκώθηκε από τα χαράματα κι' έξυπνησε και τ' αδέρφια που κοιμόνταν ήσυχα, ήσυχα, γιατί ήξεραν πως ο Γιάννης φρόντιζε γι' αυτά σαν μεγαλύτερος αδελφός.

Την ώρα που ήταν να φύγουν η κυρά Ποτελοού άπχαρέτης τα παιδιά φωνάζοντας τους καθώς έφευγαν; — Γιαννάκη μου, μη ξεχάσεις να μου γράψης τακτικά για τον Κοκκό μου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΒ'

Τα τρία αδέρφια στο Όραν

Την άρισμένη, ώρα τα παιδιά βρέθηκαν στο σταθμό του σιδηροδρόμου, κι' ανέβηκαν σ' ένα βγόνι τρίτης θέσης.

Η απόσταση από το Άλγέρι στο Όραν δεν είναι και πολύ μεγάλη αλλά οι σιδηρόδρομοι της Άλγερίας ήταν τότε τόσο βραδυκίνητοι κι' έκαναν τόσο πολλούς σταθμούς, που το ταξίδι αυτό βαστούσε τουλάχιστον δεκαεπτά ώρες.

Όταν το τραίνο πέρασε κοντά από το Βουφαρίκ τα παιδιά γέλασαν με

την καρδιά τους σαν θυμήθηκαν τί είχαν πάθει λίγες μέρες πριν ζητώντας το βείο τους και βρίσκοντας άντι γι' αυτόν τον μπάρμπα Καραδέκα.

Όσο η ώρα προχωρούσε τα τρία παιδιά αποκαμωμένα από τον κόπο, τη ζέστη και τη σκόνη αποκοιμήθηκαν χωρίς να το καταλάβουν. Μόνον όταν το τραίνο σταμάτησε άνοιξαν τα μάτια τους.

Η ώρα ήταν ένδεκα και το σκοτάδι πύσσα.

Ευτυχώς ένας υπάλληλος του σιδηροδρόμου το πήγε σ' ένα μικρό ξενοδοχείο που είχε κάποιος Ισπανός.

Ο Μιχαλάκης και ο Φραγκίσκος νόσταζαν τόσο πολύ που δεν ήξεραν τί τους γίνεται ούτε που βρίσκονταν. Κι' επειδή δεν μπορούσαν από τον ύπνο να σταθούν καλά-καλά στα πόδια τους, έπεσε ο Γιάννης να τους γδύσει και να τους βάλει να πλαγιάσουν. Κι' αυτός θά ήθελε πολύ να πείσει άμέσως να κοιμηθώ αλλά το καλό παιδί θυμήθηκε την συμβουλή της κυρά Ποτελοού κι' έχωσε πρώτα κάτω από το μαξιλάρι του τα χρήματά του που τα είχε δώσει κόμπο στο μαντήλι του, κι' ύστερα έπεσε να κοιμηθώ.

Τέλλο πρωί οι τρεις μικροί ξύπνησαν φρέσκοι, φρέσκοι, σαν να μη είχαν περάσει δολόκληρη την προηγούμενη μέρα στο σιδηρόδρομο.

Ο Γιάννης ήταν πολύ προνοητικό παιδί. Μόλις βγήκαν έξω έτρεξε στο σταθμό των λεωφορείων, να μάθω τί ώρα έφευγε το λεωφορείο του Τλέμκεν. — Ω! Έχετε καρό, το είπε ο υπάλληλος. Το λεωφορείο, παιδί μου, θά φύγη μόλις στις τέσσερις το απόγευμα.

Έτσι τα παιδιά είχαν καιρό να ξεκουραστούν και να δουν την πόλη.

Καθώς λοιπόν έγύριζαν από δω κι' από κει βρέθηκαν και στην άραδική συνοικία. Εκεί όπως στέκονταν κοντά σε μια στενή θολωτή στοά, άνοιξε ξαφνικά μια μικρή πόρτα, και μια νέα μαύρη γυναίκα φάνηκε στο

κατώφλι, ντυμένη με λαμπρά φορέματα.

Μόλις είδε τους τρεις μικρούς ξένους έκλεισε γρήγορα την πόρτα για να την ξαναβλέψω λίγο κοιτάζοντας με προσοχή και περιέργεια τα τρία παιδιά. Εκείνο που κοίταζε περισσότερο ήταν τα όμορφα φτερά του παπαγάλου που καθόταν με πολλή χάρη στον ώμο του Φραγκίσκου.

Εκείνη τη στιγμή άκουστηκαν βήματα πίσω από τα παιδιά και η νέα γυναίκα έκλεισε πάλι την πόρτα.

Ο Γιάννης και τ' αδέρφια του δε ήξεραν τί τρέχει και ήταν έτοιμοι να εξακολουθήσουν τον περίπατό τους, όταν η πόρτα ξανάνοιξε. Αδτή την φορά όμως δεν φάνηκε η μαύρη που είχε παρουσιασθώ πρώτα, αλλά μια ψηλή άραπίνα, που άμέσως πλησίασε τα παιδιά.

(Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ

ΗΡΘΕ Η ΑΝΟΙΞΗ

Κοίταξ' η Άνοιξη, μικρή, Φτάνει με τα χελιδόνια, Ανάβει η πίκρα στην ψυχή Ανάβουν στα βουνά τα χιόνια.

Μια κορδέλλα στα μαλλιά Και στα μάτια σου μια άχτιδα, Στα χελιδόνια σου φίλιό— Γιατί, σαν θλιμμένα τα είδα.

Βάλε κόκκινο, κοντό Φουστανάκι με κορδέλλες, Παιξε το κυνηγητό, Κάνε χιλίες τόσες τράλλες.

Ήρθε η άνοιξη... Για ιδέες Πάνε του χιονιστή οι υψάδες. Κρίνα βλέπω στις ποδιές Και στην όψη κοκκινάδες.

Φόρεσε και στο μικρό Δαχτυλάκι σου τον Μάρτη, Και σαν ρόδο κόκκινό— Τη θερμή καρδιά μου πάρη!

Ήρθε η άνοιξη... Κι' εγώ Δίπλα σου τρελλή, θά γείρω Στο κορμάκι σου να βρω, Τ' άνοιξιάτικο το μύρο!

ΑΙΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ

(ΜΥΘΟΣ)

Φούσκωσαν ο άγριοπόταμος και σαν θεριό μουγκρίζει, βουερός και κολυκόμετος γοργοκυλάει κι' άφριζει. Στον όχθο είνεσαι και μια ξεραγκαθιάν άραπάει μαζί μ' ένα φαρμακερό φίδι που έχει φωλιάζει. Κρατιέται στην ξεραγκαθιά το φίδι τρομασμένο κι' έμπρός το σέφνει δημητικό το κύμα τ' όργισμένο. Από τον όχθο η άλουπού κοιτάζοντας το φίδι με πονηρό χαμόγελο του λέει: — Καλό ταξίδι... Σε άραβόβλι άπάνεμο το ρέμα θά σε σύρη, κι' έπρεπε, τέτοιο πλοίο, να βρω τέτοιον καραβοκύρη!

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΘΗΝΑ Γ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ

Αγαπητοί μου,

ΚΑΛΑ τα πηγαίναμε ως τα μέσα του Μάρτη. Τα τελευταία χιόνια στα βουνά της Άτικής είχαν λιώσει κι' από μέρα σε μέρα ο ήλιος ζέσταινε περισσότερο. Πάει, λέγαμε, ο χειμώνας, μάς άφησε τώρα πια θάχουμε άνοιξη, καλοκαίρι! Κι' άξαφνα πάλι... άντικυκλών! Η παράξενη αυτή λέξη σημαίνει τα πού άπευκταία πράγματα. Το θερμομέτρο κατέβηκε, ο ουρανός βαρυσυνέφιασε, στην πόλη έπεφτε χιονόνερο και στα βουνά χιόνι. Ως κι' η Πάρνης ξανάσπρισε ως κάτω. Μια τρελλοπαρέα, που έκαινες τις ημέρες έκαμε έκδρομή ως το Μετόχι, βρήκε σωστή χιονοθύελλα κι' είδε κι' έπαθε να γλυτώσει. Τουρτουρίζαμε πάλι από το κρύο κι' άνάβαμε το καλοριφέρ, τις σόμπες και τα μαγκάλια με τον πυρήνα. Η άνοιξη, το καλοκαίρι, μάς φάνινονταν πια μακριά. Κι' άπελπίζομασε πως ο βαρύν αυτός χειμώνας δεν θάχε τελιωμό.

Αλλά όλα τα πράγματα στον κόσμο τελειώνουν, και προπάντων η κακοκαιρία στο ευτυχισμένο μας κλίμα. Άκολούθησαν ημέρες με ήλιο. Ο ήλιος είχε βέβαια «δόντια», αλλά σιγά-σιγά του έπεφταν. Η άνοιξη ξαναπλησίαζε. Κι' ήρθε ημέρα που η ώραία κόρη της Δήμητρας μπήκε στην πόλη μας θριαμβευτικά. Καθόταν σ' έν άνθοστόλιστο άρμα, που το έσεργαν χελιδόνια, και κρατούσε μια άγκαλιά τουλούπες, φραΐζιες, κρίνους. Άποάνω ο ουρανός έλαμπε γαλάζιος, και τα κοριτσάκια έχάρεσαν στο θπαιθρο, όπως τα είδατε στο προηγούμενο φύλλο, και τραγουδούσαν γεμάτα χαρά:

Ήλθεν ο Άπρίλιος Τί λαμπρός ο ήλιος!

Και σήμερα που σάς γράφω — 5 Άπριλίου — είναι καλοκαίρι. Φορώ έλαφρότερο ρούχο, έχω άνοιχτό το παράθυρο του γραφείου μου, και κάθε φορά που κοιτάζω έξω, άναγαλλιέζει η ψυχή μου. Άραγε θά βαστάξει αυτό, η άυριο θάχουμε πάλι τα ίδια, κι' όταν, μετά μια εβδομάδα, θά διαβάσετε την άνοιξιάτικη Έπιστολή μου, ο ουρανός θάχη σύννεφα και τα βουνά χιόνια; — Ά, μπά! η έποχή είναι πια προχωρημένη, δεν μπορεί να ξαναγυρίσει χειμώνας... Κι' όμως όλα πρέπει να τα παρμένη κανέναν. Θυμομαι ένα χρόνο που την Πρωτομαγιά άκόμα έχιόνιζε, κι' όταν

βγήκαμε την παραμονή να πάρουμε το στεφάνι μας στα Πατήσια, δεν μπόρεσαμε να προχωρήσουμε από το κρύο και το πήραμε στην Όμόνοια... Άς, είναι, άς έλπίζουμε πως αυτό δεν θά γίνει και φέτος και πως η Άνοιξη έγκαιθιδρόθηκε στη χώρα μας όριστικά.

Τί ώραία εποχή! Οι άνθρωποι τη χαίρουνται όσο καμιά άλλη, κι' οι ποιητές την έξυμνούν. . . κατά προτίμηση. Ο Πετράρκα, ο Ιταλός ποιητής, την είπε ενότιη του χρόνου, και τη νύχτη «άνοιξη της ζωής»:

O Primavera, gioventù dell'anno O Giuventù, primavera della vita!

«Ω Άνοιξη, νύχτη του χρόνου, Ω Νύχτη, άνοιξη της ζωής!»

Τη χαρά του ανθρώπου την αλαθά-νεται και το ζωο και το φυτό. Όλα είν' ευτυχισμένα κάτω άπ' το θερμό, το ζωογόνο ήλιο, κάτω άπ' το γαλάζιο ουράνο. Και τάψυχα άκόμα φαίνονται: σάν έμφυχωμένα. Η Φύση,

που κοιμάταν στο χειμώνα, έχει ζυγνήσει. Και τίποτα ωραιότερο άπ' αυτό το ζύπνημά της. Είναι σα μια νέα δημιουργία.

Η έλληνική Μυθολογία, που είναι η ποιητικώτερη κι' η σοφώτερη του κόσμου, έξηγεί το φαινόμενο της Άνοιξης με την ιστορία της Περσεφόνης. Άγαπημένη, μοναχοκόρη της Δήμητρας, της την άρπαξε ο Πλούτωνας γιά να την κάνει βασίλισσα στα σκοτεινά του βασίλειά Κι' η Δήμητρα κάνει τέτοιο θρήνο και τέτοιο κακό—ο χειμώνας—που τη λυπούνται οι θεοί κι' άναγκάζουν τον Πλούτωνα να φέρη κάθε τόσο την Περσεφόνη νανεδαίνη στη γη και να κάθεται το μισό χρόνο με τη μητέρα της. Ο γυρισμός της κόρης χαροποιεί τη Δήμητρα, κι' η χαρά της φέρνει βλη αυτή τη μεταμόρφωση, το ζύπνημα, τη βασιλεία του φωτός, τη νύχτη του χρόνου, την Άνοιξη.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

20.

Άλλά δεν χρειάστηκε να φωνάξουν το Μητρο. Ο βοσκός, που τους έβλεπε από μακριά, κατάλαβε πως κάτι έχουν κι' έτρεξε να ιδώ.

— Τι είναι, παιδιά, τους είπε, τί πάθατε;

— Τα πρόβατα άγριέψαν, άποκρίθηκε ο Παυλής.

— Μπά! έκαμε ο Μητρος άγριεύουν ποτέ τα πρόβατα; Μη φοβάστε! Ο Παυλής και η Λιλή πήραν θάρρος, έχάιδεψαν τα πρόβατα, κι' αυτά έπαψαν να φοβούνται κι' άρχισαν να βόσκουν. Τώρα τα παιδιά ήταν πολύ ευχαριστημένα, κι' άποψ έμειναν κάμποση ώρα στο λειβαδάκι, ευχαρίστησαν τον καλό Μητρο και γύριζαν στο σπίτι της κυρά Ρόζας να την άποχαριτήσουν.

Μά εκεί τους περίμεναν άλλα. Η κυρά Ρόζα τους είχε στρώσει έξω ένα τραπέζομάνηλο, κι' άπάνω σ' αυτό τους είχε βάλει ψωμί, τυρί, βούτυρο, κομπόστα, άπ' όλα.

— Θα πεινάσατε, τους είπε. Καθίστε λοιπόν να φάτε κάτι τί, έτσι χαμώ,

χωριάτικα, σα βοσκοί που είσαστε. Εγώ σάς άφήνω, γιατί έχω δουλειά μέσα. Φάτε!

Τα παιδιά χάρηκαν, γιατί πραγματικά με τα τραξίματα είχαν πεινάσει. Άλλά μόλις πιασπλάτισε η κυρά Ρόζα, να η Κάτια, η γιδίτσα της.

"Ετρεξε για να ιδῆ μὴν ἦταν τίποτα νὰ φάη κι' αὐτὴ. Καὶ μὲ τόση δόμη, ὥστε ὁ Παυλὴς φοβήθηκε τὰ κέρατά της καὶ κρυφθῆκε πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Τραβήχθηκε κι' ἡ Λιλὴ, κι' ἔτσι ὄλο τὸ πρόγευμα ἦταν στὴ διάθεση τῆς Κάτιας. Ἐδύτυχῶς, ἀφοῦ τὰ μύριας ὄλα, δὲν βόηκε τίποτα τοῦ γούστου της, κι' ἔφυγε ἀπὸ κεὶ πού ἦρθε. Μόνο πού ἀναποδογύρισε τὸ τενεκεδέ- νιο κουτὶ μὲ τὴ μαρμελάτα...

('Ακολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURBETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Εἶναι μεγάλη σὰν τὴν Δόττη, εἶπε κάποια σιγανά.

"Ἡ Δόττη χτυποῦσε τὰ χέρια της, πηδοῦσε καὶ φώναζε ἀπὸ τὴ χαρὰ της.

—Φορεῖ φουστάνι τοῦ χοροῦ, εἶπε ἡ Λαβίνια, καὶ πανωφόρι βραδυνὸ φοδραρισμένο μὲ ἔριμα.

—Νὰ καὶ τὸ μπαουλάκι μὲ τὰ ροῦχα της, εἶπε ἡ Σάρα. "Ἄς τὸ ἀνοίξουμε νὰ ἰδοῦμε τὰ προικιά της.

Κάθησε κάτω καὶ ἔβαλε τὸ κλειδάκι στὴν κλειδαρότρυπα. Τὰ παιδιὰ σπρώχνονταν γύρω της καὶ τὰ ἄ! καὶ τὰ ὦ! ἔδιναν κι' ἔπαιρναν κάθε φορά πού ἡ Σάρα ἔβγαζε ἀπὸ τὸ μπαουλάκι κι' ἕνα καινούργιο φάρμα.

Μέσα στὸ μπαουλάκι ἦταν ὄχι μόνο φορέματα ἀλλὰ καὶ κάλτσες μεταξωτές, καὶ ἕνα γαόνινο πανωφοράκι μὲ ὄμοιο μανσόν. Ὑπῆρχε κι' ἕνα κουτάκι γιὰ κοσμηματα καὶ μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν ἕνα κολλιέ κι' ἕνα διάδημα πού ἔλεγε κανεὶς πὼς ἦταν ἀπὸ ἀληθινὰ διαμάντια, χάρια τὰ παπούτσια τὰ καπέλλα καὶ τὰ γάντια.

"Ἡ Λαβίνια καὶ ἡ Τζέσση ἔχασαν πὼς ἦταν πιά πολὺ μεγάλες γιὰ νὰ τοὺς ἀρέσουν οἱ κοῦκλες καὶ σπρι- χνονταν κι' αὐτὲς μαζί μὲ τίς ἄλλες γιὰ νὰ ἰδοῦν καλύτερα, καὶ ἔπαιρναν τὰ διάφορα στολίδια τῆς κούκλας ἀπὸ χέρια τους γιὰ νὰ τὰ περιεργασθοῦν.

—"Ἄς φαντασθοῦμε, εἶπε ἡ Σάρα, πὼς καταλαβαίνει κι' αὐτὴ ἡ ἴδια τὴ γλώσσα μας καὶ πὼς καμαρώνει πού τὴ θαυμάζουμε τόσο πολὺ.

—"Ἐσένα τὸ κεφάλι σου ὄλο γεμάτο φαντασία εἶναι πάντα, εἶπε ἡ Λαβίνια μὲ περιφρονητικὸ ὄφρος.

—Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ἡ Σάρα, καὶ γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει ὠραιότερο πράγμα. Ὑστερα, ὅταν πιστεύη κανεὶς ἕνα πράγμα μ' ὄλη του τὴν καρδιά, τοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ἀληθινὸ.

—"Ἐ, φυσικά, εἶναι εὐκόλο νὰ πλά- θη κανεὶς ὄνειρα καὶ νὰ βάζη τὴ φαν- τασία του νὰ δουλεῖ, ὅταν εἶναι πλοῦ- σιος σὰν καὶ σένα μπορεῖ νὰ ἀποκτή- σῃ ὅ,τι τοῦ κατεῖχ' ἐπὶ τοῦ νοῦ. Μὰ ἄς ἦσουν καμμιὰ φτωχὴ ζητιάνια, καὶ

νὰ μὴν εἶχες νὰ φᾶς, νὰ ἰδοῦμε θὰ ἔκανες τὸ ἴδιο;

"Ἡ Σάρα ἄφησε τὴν κούκλα μιά στιγμὴ καὶ στάθηκε συλλογιμένη.

—Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τὸ ἔκανα, εἶπε σὲ λίγο. "Ἰσα Ἰσα, ὅταν κανεὶς εἶναι φτωχὸς καὶ δυστυχισμένος, τότε περισσότερο πρέπει νὰ πλάθῃ μὲ τὸ μυαλό του διάφορα ὄρατα πράγματα καὶ νὰ φαντάζεται πὼς ἔχει ἐκεῖνο πού τοῦ λείπει. Μὰ ἴσως νὰ εἶναι σ' ἀλήθεια πιά δύσκολο.

"Ἀργότερα ἔμελλε συχνὰ νὰ κἀνῃ τὴ σκέψη πὼς Ἰσα-Ἰσα τὴ στιγμὴ πού ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια ἐμπήκε ἡ μὴς Ἀμέλια στὴν τάξη.

—Σάρα, τῆς εἶπε, ὁ δικηγόρος τοῦ πατέρα σου, ὁ κύριος Μπάρρπου ἦρθε νὰ ἰδῆ τὴ μὴς Μιντοῖν καὶ ἐπει- δὴ θέλει νὰ τῆς μιλήσῃ ἰδιαιτέρως καὶ ὁ μπουφέ εἶναι ἐτοιμασμένος στὸ δικό μας σαλονάκι, νὰ πάτε τώρα νὰ σεβδρισθῆτε γιὰ νὰ μπορέσῃ ἡ μὴς Μιντοῖν νὰ τὸν δεχθῆ ἔδῳ.

"Ἡ ἀναγγελία πὼς ὁ μπουφές πε- ρίμενε ἐτοιμος ἔγινε δεκτὴ μὲ χαρὰ ἀπ' ὄλα τὰ κορίτσια.

"Ἡ μὴς Ἀμέλια ἔβαλε τίς μαθήτριες στὴ γραμμὴ καὶ ἡ πομπὴ μὲ ἐπὶ κε- φαλῆς τὴ Σάρα τράβηξε κατὰ τὸ σά- λονι. Ἡ ὑπέροχη κούκλα ἔμεινε μόνη τῆς ἐπάνω σὲ μιά πολυθρόνα μὲ τοὺς σκορπισμένους γύρω της θησαυροὺς, φορέματα, πανωφόρια καὶ στολίδια.

"Ἡ Μπέκυ πού δὲν ἦταν καλεσμέ- νη καὶ στὸ μπουφέ, ἔμεινε πίσω καὶ χασομέρησε λιγάκι γιὰ νὰ θαυμάσῃ διὰ λεπτὰ μὲ τὴν ἡσυχία τῆς τὴν κούκλα καὶ τὰ φορέματά της. Βγαί- νοντας ἡ μὴς Ἀμέλια τὴν διέταξε νὰ γυρίσῃ πίσω στὴ δουλειά της, μὰ ἡ μικρὴ ὑπηρετρία ἔκανε πὼς σηκώνει ἕνα πεσμένο φόρεμα, πὼς βάζει μιά κορδέλλα στὸ μπαούλο καὶ ἔτσι βρι- σκόταν ἀκόμη μὲς στὴ σάλλα ὅταν ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς μὴς Μιντοῖν στὸ διάδρομο. Τρομοκρατημένη μὴπως τυχόν ἡ κυρία της τὴν πιάσῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ, τρόπωσε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι πού ἦταν σκεπασμένο μ' ἕνα βελουδένιο τραπεζομάνδηλο πού ἐπε- φτε ὄς τὸ πάτωμα.

"Ἡ μὴς Μιντοῖν μπήκε μέσα ἀκο- λουθούμενη ἀπὸ ἕνα κύριο κοντὸ καὶ μικροκαμωμένο, μὲ γυαλιὰ καὶ μύτη σουβλερὴ, πού φαίνονταν σὰν κάπως παραγμένος. Μὰ καὶ ἡ μὴς Μιντοῖν ἡ

ἴδια ἦταν νευρικὴ καὶ κοίταζε τὸν ἐπισκέπτη της μὲ κάποια ἀνησυχία.

—Καθῆστε σὰς παρακαλῶ, κύριε Μπάρρπου, εἶπε δείχνοντας μιά πολυθρόνα.

"Ὁ κ. Μπάρρπου ὅμως δὲν ὑπάκου- σε ἀμέσως σ' αὐτὴ τὴν πρόσκληση. Γιὰ τὴν ὄρα φαίνονταν ἀποροφημέ- νος ἀπὸ τὸ θέαμα πού παρουσίαζε ἡ Τελευταία Κούκλα καὶ τὰ προικιά της πού ἦταν σκορπισμένα γύρω της.

Στερέωσε τὰ γυαλιὰ του στὰ μά- τια του καὶ τὰ κοίταξε ὄλα ἕνα-ἕνα κουνώντας τὸ κεφάλι του μὲ φανερὴ ἀποδοκιμασία.

—Ὅταν κανεὶς σκεφθῆ τί κοστί- ζουν ὄλα αὐτὰ! εἶπε. Τὰ θαυμάσια αὐτὰ ὄφρασματα, οἱ παρὶζάνικες αὐτὲς τουαλέττες! — ἀπὸ τὸ παράθυρο τὰ πετοῦσε τὰ λεπτὰ του ὁ καμμένος ὁ νέος!

"Ἡ μὴς Μιντοῖν τὸ θεώρησε σὰν προσβολὴ τὸ νὰ κακολογοῦν ἔτσι τὸν καλύτερο πελάτη της. Δὲν ἔδινε τὴν ἄδεια σὲ κανένα νὰ τὸν ἐπικρίνῃ, οὐ- τε κἀν στὸν ἴδιο τὸ δικηγόρο του.

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε, εἶπε ξερὰ.

—Τάτοια ὄρα σ' ἕνα παιδί ἔνδε- κα ἐτῶν! συνέχισε ὁ κ. Μπάρρπου. Αὐτὸ εἶναι σωστὸς ἐξωφρενισμός.

Τὸ ὄφρος τῆς μὴς Μιντοῖν ἔγινε πιὸ παγερὸ ἀκόμη.

—Ὁ λοχαγὸς Κρήβ ἔχει κολο- σσιαία περιουσία, εἶπε. Ὡς καὶ ἀδα- μαντωρυχεῖα ἀκόμη.

"Ὁ κ. Μπάρρπου στράφηκε ἀπό- τομα πρὸς τὸ μέρος της.

—"Ἀδμαντωρυχεῖα; ἔκανε. Ποτὲ δὲν ὑπῆρξαν τ' ἀδμαντωρυχεῖα αὐτὰ.

"Ἡ μὴς Μιντοῖν τινάχτηκε ὄρθη.

—Πὼς; ρώτησε. Τί σημαίνει αὐτό;

—"Ἡ τουλάχιστον θὰ ἦταν καλύ- τερα ἂν δὲν εἶχαν ποτὲ ὑπάξει, συμ- πλήρωσε ὁ δικηγόρος. Κάτι τέτοια ἀδμαντωρυχεῖα φέρνουν δυστυχὸς πολὺ συχνότερα τὴν καταστροφὴ πᾶ- ρὰ τὸν πλοῦτο. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἀπὸ δουλειές, θὰ ἔκανε κα- λύτερα νὰ φυλάγεται καὶ ἀπὸ ἀδα- μαντωρυχεῖα καὶ ἀπὸ χρυσωρυχεῖα ἔσο κι' ἂν θέλουν νὰ τὸν παρασύρουν οἱ φίλοι του. Ὁ μακαρίτης λοχαγὸς Κρήβ...

"Ἡ μὴς Μιντοῖν ἔβαλε μιά φωνή:

—Ὁ μακαρίτης λοχαγὸς; ἀρθρω- σε μὲ κάπο. Ὁ μακαρίτης; Δὲν ἦρ- θατε βέβαια γιὰ νὰ μοῦ πῆτε;

—Ὁ λοχαγὸς Κρήβ πέθανε, κυ- ρία μου, εἶπε ὁ δικηγόρος ἐπίσημα, καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ἦρθε γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἀναγγεῖλω. Ἐπέθανε ἀπὸ τροπικὸ πυρετὸ καὶ ἀπὸ στενοχώρια γιὰτὶ δὲν ἐπὶγαίναν καλά οἱ δουλειές του.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΗ

Η ΑΜΩΡΗ

ΛΑΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

Στὸ τέλος βρέθηκε μπρὸς σὲ μιά πορτίτσα πού τὴν ἀνοίξε μὲ τὸ μικρὸ κλειδάκι. Ἐκεῖ μέσα εἶδε ἑαπλωμέ- νο πάνω σὲ χρυσοὺς κρεβάτι, ἕνα νέο πολὺ ἔμορφο, πού φαίνονταν σὰν πε- θαμένος καὶ στὸ στήθος του ἀπάνω ἦταν ἕνα χαρτί καὶ σ' αὐτὸ ἔδιδάσκει:

"Ἐγὼ εἶμαι ἕνα βασιλόπουλο καὶ ἔμα γεννήθηκα μὲ μοίραναν οἱ Μοί- ρες μου, πὼς σὰν φτάσω εἰκοσιπέντε χρόνων, θ' ἀποκοιμηθῶ καὶ τότε θ' ἀποβῶ βρεθῆ καὶ μὲ φυλάξῃ ἀγρυπνη,

σαράντα ἡμέρες, σαράντα νύχτες, σαράντα ὄρες καὶ σαράντα μετ' ὄρες, θὰ πά- ρω ἀναπνοή, θ' ἀναστηθῶ, θὰ τὴν πάρω γυναίκα μου καὶ θὰ γίνω βασιλιάς».

Σὰν τὰ διάβασε ἡ κόρη ἀποφάσισε νὰ τὸν φυλάξῃ στὸ διάστημα πού ἔλεγε τὸ χαρτί, ὡς πού νὰ ξυ- πνήσῃ.

Μεσημέρι, βράδυ, ἔδλεπε νὰ στρώνεται ἕνα τραπέζι μὲ λογῆς φαγιὰ, μὰ ποῖός τὰ μαγείρευε καὶ ποῖός τὸ ἔστρωνε δὲν εἶδε ποτὲ.

Ἔγχαν περάσει οἱ σα- ράντα ἡμέρες, σαράντα νύ- χτες καὶ σαράντα ὄρες καὶ δὲν βασιλεύσανε ἀπὸ τὴν νύστα.

"Ὅπως λογάριζε πὼς θὰ τὰ κατάφερνε νὰ μὴν ἀποκοιμηθῇ, ἄκουσε νὰ διαλαλοῦν στὸ δρόμο σκλά- βες.

Διάλεξε μιά καλοδεμέ- νη σκλάβα πού τὴν πλῆ- ρωσε μ' ἕνα φτυάρι φλου- ριά.

"Ἄμα τὴν πῆρε, τὴν ἔ- βαλε στὴν κάμαρα πού ἦ- ταν τὸ κοιμισμένο Βσι- λόπουλο, τῆς ἰστόρησε τὸ πὼς βρέθηκε ἐκεῖ καὶ τί ἔκανε, πὼς ἦ- ταν ἀποκαμωμένη πιά ἀπὸ τὴν νύστα καὶ πὼς θὰ ἔγερνε νὰ κοιμηθῇ λίγο στὰ γόνατά της, καὶ ἔμα θὰ ἔδλεπε ἡ σκλάβα τὸ βασιλόπουλο νὰ παίρνῃ ἀνάσα νὰ τὴν ξυπνοῦσε.

—Κοιμήσου, κυρά μου, κι' ἔνοια σου, ἐγὼ θὰ σὲ ξυπνήσω μὲ τὸ πρῶ- τὸ ἐπισημὸ πού πρέπει.

"Ἐγερσε ἡ κόρη στὰ γόνατα τῆς σκλάβας καὶ ἀποκοιμήθηκε βαθεῖα.

"Ἐτσι καθὼς κοιμότανε, πέρασαν καὶ οἱ σαράντα μετ' ὄρες.

"Ἀμέσως τότε ἄρχισε νὰ παίρνῃ ἀνάσα τὸ βασιλόπουλο καὶ ἀνακάθη-

σε ἀπὸ ἑαπλωμένο πού ἦταν. Πετὰ- χτηκε ἡ σκλάβα, ζύγωσε στὸ κρεβ- δάτι του καὶ τοῦ εἶπε γλυκομίλητα:

—Ἐγὼ ἀγρύπνησα κοντὰ σου σα- ράντα μέρες, σαράντα νύχτες, σαράν- τα ὄρες καὶ σαράντα μετ' ὄρες.

—Ἄφοῦ ἐσὺ μὲ φύλαξες, θὰ σὲ πάρω γυναίκα μου, καὶ δείχνοντάς της τὴ Χρυσή, τὴ ρώτησε ποιὰ ἦταν.

—Αὐτὴ εἶναι μιά σκλάβα πού τὴν εἶχα νὰ μοῦ κἀνῃ συντροφιά ὄσο καιρὸ θ' ἀγρυπνοῦσα γιὰ σένα.

Σὲ λίγο, πῆρε ὁ ἀναστημένος τὴ σκλάβα γυναίκα του, γίνθηκε βασιλιάς καὶ ἡ ἄμωρη, γιὰ νὰ δευλιάζῃ νὰ μ-

ἔκει πού ὄφαινε, ἢ πού διακεν- τοῦσε πῆγαινε ὁ βασιλιάς καὶ πᾶν- τοτε ἔβρισκε ἕνα γλυκὸ λόγο νὰ τῆς πῆ, γιὰτὶ τὴν ἔδλεπε πὼς ἦταν λυιη- μένη καὶ στενοχωρημένη.

Μὲ καιρὸ ἐτοιμάστηκε νὰ πάη τα- ξίδι! Ρώτησε τότε τὴ σκλάβα πού τὴν εἶχε πάρει γυναίκα του καὶ ὄλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τοῦ παλατιοῦ του, τί ἤθελαν νὰ τοὺς φέρῃ ἀπὸ τὰ ξένα.

"Ἡ γυναίκα του, τοῦ ζήτησε μὴ σκαύφια μαργαριταρένια, καὶ ὄλοι οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι του, διάφορα πράγ- ματα, μόνο ἡ ἄμωρη δὲν τοῦ ζήτησε τίποτα, γι' αὐτὸ ἐπῆγε μόνος του σ' ἐκεῖνο καὶ τῆς εἶπε:

—Ὅλοι μοῦ παρ... γγει- λαν κἀτι νὰ τοὺς φέρω ἀ- πὸ τὸ ταξίδι, οὐ δὲν θέ- λεις τίποτα;

—Τί νὰ θέλω; αὐτὸ πού ἐγὼ χρειάζομαι δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ βρεθῆ.

—Πέστο μου ἐσὺ, καὶ ἐγὼ ὄσο δύσκολο καὶ ἂν εἶναι θὰ σοῦ τὸ φέρω.

—Θέλω, «τὸ μαχαίρι τῆς σφαγῆς», «τὸ σκονί τῆς κρεμασιᾶς» καὶ «τὴν πέτρα τῆς ὀμοιότητος» κι' ἂν τυχόν καὶ τὰ ἑσχάσῃς νὰ γίνῃ ἡ θάλασσα ρου- μάνι, καὶ τὸ καράβι πού θὰ εἶσαι μέσα γιὰ νὰ γυ- ρίσῃς, θὰ σφηνωθῆ ἐκεῖ καὶ δὲν θὰ μπορῇ νὰ τα- ξιδέψῃ.

Ἐκίνησε ὁ βασιλιάς γιὰ τὸ ταξίδι καὶ ἔμα τε- λείωσε τίς δουλειές του στὴν ξενιτειά, ἀγρόρας καὶ τὰ πράγματα πού τοῦ εἶ- χαν πῆ οἱ ἀνθρώποι του καὶ ἐμπήκε στὸ καράβι νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν τόπο του.

Μόλις τὸ πλοῖο ἔκανε πέντε μίλλια δρόμο, ἡ θά- λασσα γίνθηκε ρουμάνι καὶ κόλλησε τὸ καράβι ἐκεῖ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

—Μπεμπη, στάσου ἔτσι νὰ σὲ φωτογραφίσω... Μὴν κουνιθῆς διόλου!

οὔτε μπρὸς οὔτε πίσω.

"Ἀναστατώθηκαν οἱ ἀνθρώποι του, γιὰ τὸ ἀναπάντεχο περιστατικὸ καὶ δὲν ἤξεραν πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσουν καὶ τί νὰ κἀνουν.

"Ὁ βασιλιάς ὅμως θυμήθηκε τὰ λόγια τῆς σκλάβας του, πού τὰ εἶχε ἑσχάσει μὲ τίς πολλές του σκοτούρες καὶ διέταξε τὸν καπετάνιο νὰ γυρί- σουν πίσω.

Μὲ τὴν διαταγὴν του, ξανάγινε τὸ ρουμάνι θάλασσα καὶ τὸ πλοῖο κίνη- σε καὶ ἔφτασε στὴν πολιτεία.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Στέλνω με τὰ γρήγορα πουλιά
Μιά γραφή ανοιξιάτικη, γιαγιά.
Τὴ γραφή τὴ στέλνεις εἰς ἀπλά.
Μὲ τοῦ κήπου λούλουδα πολλά,
Μέντια πὸν γεμίζει ἡ ἀμυγδαλιά.

Τάνθια πὸν γεμίζει ἡ ἀμυγδαλιά
Μοιάζαν τὰ δικά σου τὰ μαλλιά
Κι' ἔλαμψε ἀπὸ καλωσύνη ἡ γῆ.
Φύσηξε νοτιά ζεστή μ' ὕψη
Κι' ἀνθίσει ἡ μηλιά μας στὴν αὐλή.

Ἄνθισε ἡ μηλιά μας στὴν αὐλή
Κι' ἡ καρδιά μου γίνηκε πουλί
—Καρδερίνα μᾶσσοστη λαλιά.—
Συνηροφῶ μὲ τᾶλλα τὰ πουλιά
Θάρσῶ νὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικό.

Θάρσῶ νὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικό:
—Μυστικό ανοιξιάτικο, γλυκό.—
Πέταξε ἡ καρδιά μὲ τὰ πουλιά
Κι' ἔφυγε μαζί τους σὶὰ νησιά,
Στὸν ἄγνὸ Μαρτιάτικο οὐρανό.

Στὸν ἄγνὸ Μαρτιάτικο οὐρανὸ
Θάγγανέντω τόπο μακρυνὸ
—Νᾶχω τὴ δικιά σου τὴν εὐχή.—
Θένα βρῶ τὴν χώρα τὴν καλή,
Ἄκου ἀνθούσιν τὰ δέντρα ὀλοχρονίς.

Μαλέαρος [Α]

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

Βρισκόμαστε καθισμένοι χάμω στὴ
γῆ, κάτω ἀπὸ τὴ σκιά μιάς ἀγρίας βα-
λανιδιάς. Εἴμαστε ψηλά σχεδὸν στὴ μέ-
ση ἐνὸς βουνοῦ πὸν χωρίζει τὴ θάλασ-
σα σὰ δύο.

Εἴμαστε κουρασμένοι γιατί εἴχαμε ἀ-
νεβεί στὴν ἄλλη πλαγιά, τὴν ἀπότομη,
τὴ γεμάτη βράχια, μὰ εἴμαστε εὐχαρι-
στημένοι γιατί τὸ θέαμα πὸν εἶδαμε
στὴν κορφή ἦταν ὑπέροχο.

Ὅλος ὁ κάμπος μπροστὰ μας πράσι-
νος μ' ἐκεῖνο τὸ γλυκὸ πράσινο χρώμα
πὸν συνοδεύει τὴ γέννηση τοῦ αἰοῦ-
σου. Μιά ὥραια μυρωδιά ἀπὸ θυμάρια
ἀνακατεμένη μὲ τὴ μυρωδιά τῆς θάλασ-
σας πὸν τὴν ἔφεραν ἀφθονὴ τὸ δροσερὸ
θαλασσινὸ ἀεράκι.

Στὸ βάθος τοῦ κάμπου μέσα σ' ἓνα
πέλο δμίχλης πὸν δὲ μπόρεσαν ἀκόμα
νὰ τὸ σκίσουν οἱ κομψοὶ ἀκίτινες τοῦ
ἡλίου, φαίνονταν μερικὸι μαύροι ὄγκοι
καὶ στὴ μέση τοῦ δροσεροῦ κάμπου
ξεχώριζαν δὲ σπίνια τῆς πόλης.

Ἀπὸ τοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ μας
ἐβλέπαμε νὰ ξεκινούσιν καὶ νὰ κόβουν τὸν
κάμπο δύο ὁδοὶ παρὰλληλῶ καὶ ἰ-
σοί. Ὁ ἓνος ἦταν στρωμένος μὲ σίδηρο.
Μὰ ἐκεῖνο πὸν μᾶς ἔδωσε μιά ἐξέχωρη
χαρὰ ἦταν ἡ θάλασσα, ἡσυχή, γαλήνε-
μη, ἔδινε κάποια μαγεῖα καὶ ἓνα χω-
ριστὸ τόνο σ' ὅλη τὴ σύνθεσή τοῦ το-
ποῦ.

Ὁ κάμπος πράσινος, δροσερὸς τὸ
βουνὸ ξερό, ἀπότομος ὁ οὐρανὸς γαλά-
ξιος, λαμπρὸς κι' ἡ θάλασσα γαλανή,
ἡσυχή, πὸν μόνο τὴν ἔσχιζε ἓνα μικρὸ
ἱστοφόρο.

Τὶ θάυμα συνθέσεις καὶ πόση γλυ-
κειὰ ἀνάπαυση δίνει σὸ μάτι καὶ τὸ
κουρασμένο ἀκοῖν!

Μὰ ἡ νέα ἀποκάλυψη πὸν μᾶς περι-
μενε στὴν ἄλλη πλαγιά μᾶς ἄφησε ἄ-
φωνους, μαγεμένους!

Μιά μικρὴ μυγδαλιά πὸν φοβισμένη
ἀπὸ τοὺς ἄγριους βοριάδες πὸν δέ-
ρουν τὴ πλαγιά ἀπὸ τὴν πόση ἄ-
φησε νὰ φανῆ ἡ γλυκειὰ ὀμορφιά τῆς.

Πῶς νὰ μὴ μένουμε εὐχαριστημένοι
ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ πὸν τὸ προοίμιό τῆς
μᾶς ἔδωσε τόσες χάρες καὶ συγκινήσεις!

Ναυτάκι [Β]

Χειμωνιάτικο δάσος
Σκίτσος τοῦ Αἰστ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Τὶς ὥρες πὸν κάθεσαι μόνη χωρὶς
νὰ κάνης τίποτα, χωρὶς νὰ δουλεύῃ τί-
ποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μυαλό σου, ἐρ-
χονται οἱ ἀναμνήσεις καὶ σὲ ταράζουν
καὶ σὲ κάνουν νὰ θυμᾶσαι θλιβερὸς ἢ
χαρούμενος στιγμὲς πὸν πέρασες. Καὶ
ἐρχονται πολλές μαζί, δὲν ἔχεις ἀπὸ
πὸν ν' ἀρχίσῃς, καὶ ἔπειτα χάνονται ἀν-
σκιές σὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ διὰν δὴ.

Καὶ μερικὲς εἶναι χαρούμενες καὶ μερι-
κὲς εἶναι λυπημένες, ἄλλες σὲ κάνουν
νὰ χαμογελάς καὶ ἄλλες νὰ σακρῶνῃς.
Σοῦ φέρνουν στὸν νοῦ παλιὲς σκηνὲς
καὶ σφίγγεται ἡ καρδιά κι' ἀπὸ τὴν χα-
ρὰ κι' ἀπὸ τὴν λύπη. Σφίγγεται γιατί
οἱ χαρούμενες στιγμὲς εἶναι γρήγορες

κι' ὥραίες καὶ δὲν ξαναγυρίζουν, καὶ
σφίγγεται γιατί ἐάν μιά λύπη σὲ ταρά-
ξῃ ὡς βαθειά, πολλὰ βαθειά δὲν τὴν
ἐξχνᾷς.

Καὶ ὅταν ὁ θάνατος περᾶσῃ δίπλα
σου καὶ πάρῃ κάποιον πὸν ἀγαπᾷς, πῶς
δὲν θὰ ξεχᾶσῃς τὸ ἄγριο πέταγμα του.
Σ' ἓνα παλιὸ γνωστὸ σου τραγοῦδι ἢ
μπροστὰ σ' ἓνα ἡλιοβασιλεμα οἱ ἀνα-
μνήσεις ἐρχονται πάλι.

Κι' εἶναι στιγμὲς πὸν τίς θέλεις πὸν
τίς χρειαζόσαι, πὸν θές νὰ εἶσαι μόνη,
μόνον μ' αὐτὲς γιὰ νὰ θυμηθῇς—νὰ
κλεισῇς καὶ τὰ μάτια καὶ νὰ νομίσῃς ὅτι
ἦταν τότε.—Μὰ εἶναι ἄλλες φορές πὸν
ἐρχονται χωρὶς νὰ τίς θέλῃς καὶ λὲς νὰ
φύγουν, καὶ παρακαλεῖς, μὰ δὲν φεύγουν,
καὶ κειτσίεις μὰ... πάλι δὲν φεύγουν
καὶ τότε πιά λὲς: Θεέ μου λύρωσέ με
ἀπ' αὐτέσι!

Ράν [Β]

ΤΕΝΕΚΕΕΣ

Ἔτσι γιὰ νὰ κάμῃ γοῦτο ὁ σκουπι-
διάρης, καθὼς πέταξε τὸν ἄδειο τενεκέ
ἀπάνω ἀπ' τὸ κῆρο, κτύπησε κατακέ-
φαλα τὴ Λουλοῦ, τ' ὄμορφο σκυλάκι
τῆς κυρίας Ἄννας. Τὸ κακόμοιρο ἀπ'-
τὸν πόνο ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ τόσο δυ-
νατά, πὸν σήκωσε τὴ γειτονιά σὸ πῶδι.

Ἐβαλλῆ πετάχθηκε ἡ κυρία Ἄννα
στὴν πόρτα τῆς.

— Ποιὸς τὸ κτύπησε; ρώτησε ἄγριε
μένη τὸν σκουπιδιάρη.

— Ἐνας παλιοτενεκέ, ἀπάντως αὐ-
τός.

— Ποῦναι τος, ἔφυγε;

— Τὶ τὸν θές, κυρά μου; Αὐτὸς εἶ-
ναι ἓνας τενεκές ξεγάνωτος.

— Νὰ τὸν πάω μέσα... νὰ τοῦ κάμω
μῆνυση!

— Μμμ!... Μὰ μπορεῖ νὰ βρῆς καὶ
τὸν μπελά σου, γιατί βλέπεις τὸ σκυλί
βγήκε σὸ δρόμο δίχως φίμωτρο!...
Κι' ἐγὼ κατάλαβες δὲν μπορῶ νὰ πάρω
ψεύτικο δροῦ!... Συλλογίσου, εἶμαι καὶ
δημοτικός ὑπάλληλ... .

Δὲν μπόρεσε νὰ τελεῖωση τὴν κουβέν-
τα του. Τὸ κῆρο ξεκίνησε ἀπότομα,
γιατί τ' ἄλογο ἀγνάγεψε κάποιο μα-
ρουλόφυλλο, κι' ὁ δημοτικός ὑπάλληλος
πὸν κατοῦσε στὴ ρόδα, μ π ρ ἄ φ, ἀπ'-
τὸ κῆρο ἀπάνω βρέθηκε φαρόδς κλα-
τὸς ἐσκαπόμενος χάμω σὸ δρόμο.

— Ὄχου! ὁ ἀγκάνας μοῦ ἔρχει νὰ
οὐρλιάζῃ κι' αὐτὸς μὲ τὴ σερὰ του.
Σκοτώθηκε, σκοτώθηκε... ἀνάθεμά σε
τενεκέ!

Ἡ κυρία Ἄννα, πὸν σὸν μεταξὺ εἶ-
χε πάρῃ στὴν ἀγκαλιά τῆς τὴ Λουλοῦ,
πῆρε γρήγορα-γρήγορα μὲ τ' ἄλλο κῆ-
ρὸν ἄδειο τενεκέ καὶ τὸν πήγε μέσα. Κα-
τάλαβε μὲ τί... τενεκέδες εἶχε νὰ κάμῃ.

Ἄντ' Ἰδῶν [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ξέρεις, μαμά, μπορῶ νὰ μετρώω
μὲ τὰ δάχτυλά μου ὡς τὰ δέκα.

— Ἐγὼ ξέρω ἓνα κοριτσάκι σὺν καὶ
σὲνα πὸν μετράει ὡς τὰ τριάντα.

— Μπα, καὶ πὸν τὰ βρήκε τόσα δά-
χτυλα. Γελαστός Ἀντιπλοίαρχος

ΑΓΓΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Ἐυριπίδου
τὴν 8 Ἀπριλίου 1940

ΣΤΟ προηγούμενο φιλιάδιο — εὐτυχῶς
δχι σ' ἔλα τάντιπια ἢ τελευταία εἰκονί-
στα ἀπὸ τὰ «Νέα καὶ Περίεργα» τοῦ Ἀ-
νανία, μῆπως ἀνάποδα. Ὅσοι ἐλάδατε ἀν-
τίτυπο μ' αὐτὸ τὸ... τυπογραφικὸ λάθος,
καὶ δὲν κατάλαβατε τίποτα ἀπὸ τὴν εἰκο-
νίσια, γυρίστε τὴ νὰ τὴν ἰδῆτε.

Πάλι θάρσῃς ἢ Ἀλλογραφία μου. Πῶσα
γράμματα ἔλαβα ἀπὸ τὴν ἔδομάδα! Ἐ-
χω κι' ἀπὸ τὴν προηγούμενη, ὅσοι... νὰ
ἰδοῦμαι πὸς θὰ τὰ καταφέρω.

Στὴν πόλη σας, Τσάρς, εἶμαι ἀπάνω ἀπὸ
250 Διαπλασσοῦλα! ἄλλὰ ὅταν γνωρί-
σης διακοπὴν, φτάνουν γιὰ νὰ ἰδρῶθῃ ὁ
ἑλλογος πὸν ἐπιθυμῆς. Τὸ διδάσμα βέ-
βαια τὴ νύχτα, μέσα στὴν ἀπόλυτη ἡσυ-
χία τοῦ σπιτοῦ, εἶναι πὸν ἀπολαυστικὸ καὶ
πὸν καρποφόρο. Ἀλλὰ ἔχει δὲν κακὰ ἄ-
φαιρέ ὄφρσ ἀπὸ τὸν ὄνο καὶ κουράζει
τὰ μάτια μὲ τὸ τεχνικὸ φῶς. Γι' αὐτὸ πρέ-
πει νὰ γίνεταὶ ἐν μέτρο.

Χαίρω, Φρίντσαν, πὸν εἶσαι τώρα καλά.
Ἄν καὶ ἀπουσίασες ἀπὸ τὸ σχολεῖο ὀλό-
κληρο σκαδὸν τὸ Ἀ' Ἐξάμηνο, ἀρκετὰ κα-
λοὶ οἱ βαθμοὶ σου, κι' ἀπὸ μὲλετῆς τώρα
πολύ, γιὰ νὰ γυμνάσῃς τὴς ἐλλείψεις σου,
τὸ Β' Ἐξάμηνο θὰ ἔχῃς βέβαια καλύτε-
ρους σὸν Μαθηματικὰ καὶ τὰ Νέα Ἑλλη-
νικά. Πρέπει νὰ σοῦ πῶ πὸς ἢ Συλλογὴ
σου, σὺν πρώτῃ, δὲν εἶναι ἀπὸ τῆς καλύτε-
ρης! Ἀλλὰ ἐκτός ἀπὸ τὴν Ἀκροστιχίδα, σοῦ
δημοσιεύθηκε ἄλλη μὰ Ἀσκήση, καὶ θὰ
σοῦ δημοσιεύσῃ μερικὲς ἀκόμη ὡς τὸ τέ-
λος τοῦ χρόνου.

Τριφίλλι, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ εἶναι,
κι' ἔχει Φιλοφίλ ἢ Ἐσοῦ. Ἀπὸ δὲν εἶσαι
ἐνοικιαστής, ἀλλὰ ἐπὶ τῆς ἐνοικίας ἐπιδή-
«τὰ ὅρατα ἐλληνικά» τὰ ἔχουν καρμένα,
νὰ ἔνα ὅρατα ἐλληνικά πὸν δὲν τὸ ἔχει
τὸρκα κανεῖς. Ἐλπίζω νὰ σοῦ ἀράσῃ Ναι,
ἦταν καιρὸς νὰ λάβῃς μέρος καὶ στὴν κί-
νηση, ἀπὸ μὲ διαβάξῃς ἀπὸ μικρὴ καὶ τῶ-
ρα εἶσαι δεκατριῶν χρονῶν. Γράψ μου.

Ὁ Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας βρίσκαι
πὸς ὁ ἐρατεινός μου τόμος εἶναι πολὺ ἀ-
νώτερος ἀπὸ τὸν παλαιόν. Διότι: ἐπὶ μὲ-
θοσοτήματα εἶναι ὅρατα καὶ τὰ δὲ, οἱ
Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολὲς σὲ κάθε φύλλο ὁ-
ρατότατες, οἱ Ἰστορίες τοῦ Ἀνανία περι-
φρῆμες (πὸν τὰ σκεπάζεται ὅλ' αὐτὰ;) τ'
Ἀποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν Δημο-
σιεύονται σχετικῶς γρήγορα, ἢ Ἀλληλο-
γραφία ἐνημερω καὶ γι' αὐτὰ πολὺ ἐνδια-
φέρονσα, καὶ τὸ φιλιάδιο μᾶς ἐρχεται τα-
κτικῶτα κάθε Κυριακῇ, ἐνὸς πέρους Τα-
τάρτῃ ἢ Πέμπτῃ. Μόνον τὰ ἐπὶ γῆς Δια-
πλασσοῦλα καὶ Ἡρόμαχος τὰ βρίσκαι πο-
λὸ λίγα. «δυστυχῶς ἔμεις, λέει, πολλοὶ
κρίνον τὴν ἔφη ἐνὸς περιοδικῶ ἀπὸ τὸν
ἀριθμὸ τῶν ἐσλίδων του καὶ δχι ἀπὸ τὸ
τὶ γράφουν αὐτὸς οἱ ἐσλίτες...» Γιὰ τὸ
Πάνταβλο, τίς τελευταίας αὐτὲς ἡμέρας ἔ-
λαβα ἀρκετὲς ἀπάντησεις καί, ὡς τὸ τέλος
τῆς νέας προθεσμίας, ἐλπίζω νὰ λάβω καὶ
πολλὲς ἄλλες, ὅσοι νὰ μὴν ἀναγκασθῶ νὰ
τὸ μετακινήσω.

Εἶσαι «καλὸ παιδί», Διγασιολογίτη,

«δὲν μπορῶ νὰ πῶ...» Ἀπὸ τὸ «καλὸς» βέ-
βαια παράγεται κι' ἡ «καλωσύνη» ἀλλὰ
ἐπιδή ἢ ῥίξα καὶ ἔχει τὸ ἀβραχὺ, ἢ κα-
τὰ γῆτῃ ὡσὲν γράφεται μὲ σο, καὶ δχι μὲ
σ' ὅπως σ' ἄλλα πὸν προηγεῖται φωνὴν
μακρὴν, π. χ. δικαιοσύνη. Ὅσοι σὲ τὴ
δημοτικῇ, πὸν δὲν ὑπάρχουν μακρὰ καὶ βρα-
χέα, ἔλα τὰ εἰς οὐνήν, καθὼς καὶ εἰς
ὄταρα, ὄταρος, ὄταρος ὄταρα—σενότα-
ρος, βεβαίωςτατος κτλ.—γράφονται ἀδια-
κρίτως μὲ ὄταρον. Στὸ τέλος τῆς Ἀλλη-
λογραφίας μου, πὸν βλέπεις νὰ παρατάσ-
σονται μερικὰ ψευδώνυμα χωρὶς καμμὶ
ἀπάντησῃ, εἶναι ἐκείνων πὸν μὸν στέλνουν
ἀπλῶς χαριτωμένα μὲ κάποιον ἄλλον, ἢ
μὸν γράφουν δὲν λόγια γιὰ νὰ τοὺς ἀλλάξῃ
τὴ διαδύωσῃ, ἢ μὸν στέλνουν ἀπάντησῃ σὲ
κανένα διαγωνισμὸ κτλ. δὲν πρόκειται λοι-
πόν, ὅπως ἐνόμισες, γιὰ ἐγράμματα πὸν
τάφηνω χωρὶς ἀπάντησῃ. Κι' αὐτὸ βέβαια
τὸ κάνω καμμὶ φορά, ὅταν δὲν ἔχω τό-
πο, ἀλλὰ τὰναφέρω σ' ἓνα ἰδιαιτέρου πα-
ράγραφο.

Μάρκο Μπότσορη, πὸν μ' εὐχαριστη-
σαν οἱ βαθμοὶ σου τοῦ Ἀ' Ἐξάμηνο. Γιὰ
τίς λύσεις σου, δὲν παραίτηται πὸν τῆς
ἀρχῇ εἶναι λίγες! σιγά-σιγά θὰ μάθῃς καὶ
θὰ στέλνῃς περισσότερες. Γιὰ τὴν προκα-
γάνδα πὸν δὲν παύεις νὰ μὸν κάνῃς σὲ
ὕπερσυχαστῶ. Πέρασα τὸν Γ' Ἀ. σὲ ἔ-
σπαθῶμό σου καὶ περιμένω καὶ τοὺς ἄλ-
λους. Τὰ σκίτσα, δυστυχῶς, ἀκατάλληλα
στὲλα μου κανένα καλύτερα, κι' ἔχει μὲ
μολδὲ, ἀλλὰ μὲ σικιὴ ἢ κοινὴ ἔστω μα-
ρὴ μολδὴν.

Κι' οἱ δικοὶ σου βαθμοὶ, Ἄδεν Ἀρι-
στεύειν, πολὺ καλοὶ, ἄγες. Μὰ φυσικά,
«αἰὲν ἀριστεύειν». Στὸν διαγωνισμὸν Τυπο-
γραφικῶν Λαθῶν δὲν θυμῶμαι τώρα γιατί
πῆρες Β' Ἐπίκαιον—ἀντὶ Ἀ' ἀπὸ δὲν κλη-
ρώθηκες γιὰ βραβεῖο—καὶ δὲν εὐκαιρῶ νὰ
ἐνακοιτάξῃς τὴς ἀπαντήσεσι! ἀλλὰ δχι,
ἔγινε ἔγινε καὶ εἶναι ἀργὰ γιὰ κάθε ἐπα-
νόρθωσῃ. Ἡ προθεσμία τοῦ Πεντάθλου πα-
ρατάθηκε. Εἶδα τὴ ὅρατα πέρασες σ' αὐτὴ
τὴν ἐκδρομῇ.

Χαίρω, Ἀπολλώνιε, πὸν τὸ πῶδι σου
εἶναι τώρα ἐντελὲς καλὰ, καὶ σὲ συχαί-
ρω γιὰ τὰ ἄριστα πὸν πῆρες σ' ὅλα τὰ
μαθήματα, ἐκτός τῆς ἱδικῆς καὶ τῆς Γυ-
μναστικῆς, πὸν γι' αὐτὰ καὶ τὸ λαν κα-
λ εἶναι ἀρκετὸ. Ναι, ὁ μπαμπᾶς ἐπιή-
ρωσε τὴν συνδρομὴν σου καὶ μόνον 10 δραχ-
μὲς θὰ στείλῃς γιὰ τὴν ἀνακωσῃ τοῦ ψευ-
δωνύμου σου. Τὸ κομμάτι σου δὲν τὸ δι-
βάσκα ἀκόμη, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ εἶναι καλὸ,
ἀπὸ σοῦ τὸ ἐνέπνευσε ἢ λύπη γιὰ τὴν
ἀναχώρησῃ τῆς καλῆς σου δασκάλας.

Μωραϊτοσοῦλα, αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες,
σοῦ ἐνέκρινε, καὶ χαίρω πὸν ἀποφάσεις
νὰ μὸν γράψῃς. Σοῦ ἔστειλα τὸν Ὅδηγὸ
καὶ σ' αὐτὸ θὰ ἰδῇς τί εἶναι τὰ τετραδιά-
των Μικρῶν Μυστικῶν καὶ πὸς στέλνουν-
ται οἱ Μικρὲς Ἀγγελίες. Ὁ κ. Φαίδων κι'
ἢ κυρὸ-Μάρθα σ' εὐχαριστοῦν. Ὁ, καὶ πο-
λὸ μεγαλύτερα παιδιὰ ἀπὸ σὲνα διαβάξουν
μ' εὐχαρίστησῃ τὰ διηγηματὰ τῆς.

Εὐχαριστῶ, Ἐσμεράδα, γιὰ τὰ καλὰ
λόγια. Ἀλήθεια, ὅταν πάρῃ κανένας κα-
λὸς βαθμὸς σὸ Ἀ' Ἐξάμηνο — ὅπως
σοῦ — ἐργάζεται μὲ περισσότερη δραξῃ τὸ
Β'. Μὸν φαίνεται πὸς περισσότερη ἀνάγκη
ἔχει νὰ τὸ κάνῃ αὐτὸ ὅσοι σὲ Ἀ' Ἐ-
ξάμηνο δὲν πῆρε τόσο καλὰ... Χαίρω
πὸν ἢ Τραλλοπαρέας σας ἐνώθηκα μὲ τὴν
«Ἰερὰ Ἐβέσση». Ἐν τῇ ἐνώσει, βέβαια,
ἢ ἰσχύς... .

Εἶδα, Ρεζεντά, τί ὅρατα πὸν πέρασες
τὴν Καθαρὴ Λευτέρᾳ καὶ πὸς δασκάλει-
σας μὲ τοὺς κουλουματῆζῃδες πὸν γύριζαν
τραγουδώντας ἀπὸ τὴν Ἁγία Βαρβάρα,

στιβαγμένοι τριάντα-τριάντα σὶὰ κάρρα
τοὺς... Ὅσο γιὰ τοὺς κόπους πὸν σοῦ
ἔδωσαν οἱ δοκιμαῖς γιὰ τὸ μνημόσυνο τοῦ
Ἀγνώστου Στρατιώτου καὶ τὴν παράλευση
τῆς 25 Μαρτίου, δὲν πῆγαν βέβαια χαμέ-
νοι. Ἦταν τόσο ὅρατα καὶ δὲν σοῦ! Με-
ρικῶν βλέψεις κομμάτια σὲ δὲν συνεχῇ ψυ-
λάδια, δχι γιατί στέλνουν δὲν μαζί, πὸν
εἶναι ἀντικανονικὸ, ἀλλὰ γιατί κάποιοι τοὺς
ἔργους νὰ κρηθῇ καὶ, νομίζοντας πὸς χά-
θηκα, ἔστειλαν κατόπι ἄλλο. Σὲ δὲν γράμ-
ματὰ σοῦ ἀπαντᾷ σήμερα.

Ἐτρόμαξα, Σενεταμένη Κερκυραία,
διαβάξοντας τὸ προοίμιον τοῦ γραμματός
σου: «ἔγρω πὸς γράφω σ' ἓνα παρήγορο
γιὰ τοὺς δυστυχισμένους». «Τὶ δυστύχημα
νὰ ἐπαθῇ, ἢ καίμηνε μου;» σολλογίσθηκα.
Ἄ, μὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο φοβερὸ πὸν βρι-
σκαι μακριὰ ἀπὸ τὸ σπῖτι σου, «ἐσοκλαί-
στη σ' ἓνα σχολεῖο», ἀπὸς μάλιστα σὸν
σχολεῖο αὐτὸ σὲ ἀγαποῦν τόσο, ἀπὸ τὸν
κ. διευθυντῇ ὡς τίς συμπαθήτριες σου Δια-
πλασσοῦλες. Ἄλλωστε δὲν εἶναι καὶ αὐτὸ
αἰώνιο. Τὸ κλοκαῖρι θὰ ξαναγυρίσῃ βέ-
βαια στὴν ἀγαπημένην σου Κερκυρά... Γιὰ
τὴν ἐγκρίσῃ τοῦ ψευδωνύμου σου θὰ μὸν
στείλῃς 10 δραχμὲς. Καὶ γράψ μου.

Χαίρω, Μάγια, πὸν τώρα σὲ γνώρισα
κι' ἔγῳ. Τὸ ἔλλο ψευδώνυμο δὲν ἦταν ἔ-
λευθερο καὶ σοῦ ἐνέκρινε, καθὼς θὰ εἶδες
αὐτὰ Ἡ Μάγια—κι' ἔχει τὰ Μάγια, ὅπως
θὰ μποροῦσε κανένας νὰ τὸ πάρῃ εἶναι;
νομίζω, θεὰ τῆς ἱδικῆς Μυθολογίας, ἀντί-
στοιχῇ πρὸς τὴ Μοῖρα γιὰ τὴν Τύχῃ τῆς
ἐλληνικῆς. Ὁ μῦθος σου πολὺ καλός! θὰ
τὸν διαρῶσω λίγο καὶ θὰ τὸν δημοσιεύσω.
Οἱ λύσεις, γιὰ τὸν Διαγωνισμὸν Ἀδύων Πνευ-
ματικῶν Ἀσκήσεων, γράφονται σὲ ἰδιαί-
τερο χαρτί πὸν πολεῖται σὲ γραφελοῦμο.
Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ «λευκόχαρτο».

Ἰλιόνα, αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέ-
κρινε καὶ χαίρω πολὺ πὸν ἀποφάσεις νὰ
μῆγῃς καὶ στὴν κίνησῃ. Ἄν ἔχει νὰ κάνῃ
πὸν εἶσαι στὴν Ε' Γυμνασίῳ κι' ἔχεις πολ-
λὰ μαθήματα. Πρέπει νὰ ἔχῃς πῶς ὅσοις
θέλεις βρῖσκαι καιρὸ γιὰ δια καὶ προπᾶν-
των γιὰ μένα. Ἐλπίζω λοιπόν νὰ μὸν γρά-
ψῃς συχνά. Χαριστίμως στὴν ἀδελφῇ σου.

Μπουλού, Πίαις Πατεῖς, Σίφωνα
μὲ δὲν ὅρατα γράμματα σου, Γέρο τοῦ
Μωραῖ ἄρ. 15, Νυχτοταξίδιου, Νηφέα
πὸν ἔλαβα δια σοῦ μὸν ἐστειλες, Ἀδολφ,
Ἡρακλῆ, Ρεζοῦντερ, Τριμελέσιο. Ὁρ-
νηνίναντα, Ἀδὸς Βύρων, Καυτανᾶν Ἀ-
γλα, Τσάρς, Ἀσπρο Κοινελάκι ἔσκις,
Συμφωνοῦλο Μ3, Μ5, Μ6, Ρεζεντά
τρίτο γράμμα, Μαγμαμένο Δοξάρι—καλὰ
μου παιδιὰ, ἐξέστειλα τίς παραγγέλεις σας,
ἀλλὰ λυποῦμαι πὸν ὁ χάρος δὲν μὸν ἐπι-
τρέπει καὶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Εἶχα πάρα
πολλὰ γράμματα, καὶ δὲν ἀφύλαξα γιὰ τὸ
ἐρχόμενο παρὰ ἐκείνων πὸν εἶχαν πάρα
πολὸν καιρὸ νὰ μὸν γράψουν ἢ μὸν γρά-
φουν γιὰ πρώτη φορά.</

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΝ ΚΑΡΑΒΙ

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 232]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 231]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 230]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 229]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 228]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 227]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 226]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 225]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 224]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 223]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 222]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΠΕΛΙΑΙ

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 221]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 220]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 219]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 218]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 217]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 216]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 215]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 214]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 213]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 212]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 211]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 210]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 209]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 208]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 207]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 206]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 205]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 204]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 203]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 202]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 201]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 200]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 199]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 198]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 197]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 196]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 195]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 194]

Αντικείμενο συλλογισμού... [M. 193]